

Sagens Tjenlighed i Nutid og Fremtid, en Tjenlighed, paa hvilken jeg med fuldkommen Overbeviisning troer, skjøndt med Guds Hjælp Ingen af os vil faae Leilighed til at faae Overbeviisningen ihaende, da det, som vi haabe, vil ligge sjernt i Tiden. Rigsdagen blev opløst, fordi det tilstrækkelige Stemmeantal, skjøndt et overmaade stort Antal, ikke var tilveiebragt. Jeg maatte altsaa vente i denne nye Sæstion at høre den samme Indvending: For Beviiset for Nødtvungenheden. Jeg vilde ikke føre det, men jeg ansaae det for min Pligt at give Anledning for de medundertegnede Magter, hvis de selv vilde benytte den, til at udtale sig, som de vilde. Derfor gav jeg, hvad der baade var sømmeligt og overensstemmende med de almindelige diplomatiske Former, en Udvikling af Sagens Stilling for Kongens Gesandter i Udlandet. Men, mine ærede Herrer! dersom De have gjort Dem bekendte med disse Afstykker, saa ville De ikke deri see, at Kongen af Danmarks Udenrigsminister har begjæret af de fremmede Hoffer, at de skulde udtale deres Mening eller deres Befaling om, hvad der skulde skee; nei, ingenlunde, aldrig vilde jeg have gjort det som Udenrigsminister. De have udtalt deres Mening høfligt, ikke tvingende, — juridisk, om jeg saa maa sige. Finder Rigsdagens Medlemmer heri nogen Nødvendighed, skulde en saadan Mening om, at herved Nødvendigheden er bevist, have nogen Indskydelse paa Afstemningen — ja, saa glæder det mig; men jeg staaer i denne Sag

paa Overbeviisningen om det Tjenlige og Rigtige for Landet i den Maade, hvorpaa den er ordnet, og jeg beder de ærede Herrer ogsaa i denne Overbeviisning at give Deres Ja til det kongelige Budskab, hvilket jeg med fuld Fortrøstning haaber.

N. Andersen. (Nibe Amts 5te Kreds) Naar jeg seer, hvad det er for et Forslag, hvorover der skal stemmes, da gjør det mig rigtignok ondt, at det kommer fra en Mand, om hvem jeg godt veed, at hans Navn er kjært iblandt Folket; men for at frelse min egen Samvittighed maa jeg dog udtale paa mine egne Vegne og paa Folkets Vegne, at jeg ikke kan stemme derfor. Ja, jeg taler i det Folks Navn, der har sendt mig herhen, og udtaler dets Mening; thi det veed jeg med fuld Overbeviisning, at det ikke kan gaae ind herpaa, fordi det seer og føler, at det er en Krænkelse og Dmngelse for det danske Folk. Og derfor stemmer jeg imod Forslaget, og det skeer ikke, som Mange heri Salen have meent, for at være Ministeriet imod. Nei, det er det slet ikke. Jeg for mit Vedkommende holder paa Ministeriet, hvor jeg med frelst Samvittighed kan gjøre det; men, naar det gjælder om, at man skal bevare Sandheden, da maa jeg udtale, at jeg ikke kan stemme for det kongelige Budskab.

S. M. Petersen: Jeg finder mig foranlediget til at rette det Spørgsmaal til den ærede sidste Taler, om han ikke forvandsker de to Ting „Folket“ og „sin egen Valgfreds“?